Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍ ADVOKÁTKY
ELEANOR SHARPSTON
přednesené dne 21. října 2014[1]

Věc C-623/13

Ministre de l'Économie et des Finances
proti
Gérardovi de Ruyterovi

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Conseil d'État (Francie)]

„Sociální zabezpečení — Nařízení (EHS) č. 1408/71 — Věcná působnost — Příjmy z majetku — Přímá a dostatečně relevantní souvislost mezi příspěvky a zákony upravujícími odvětví sociálního zabezpečení vyjmenovaná v článku 4 nařízení č. 1408/71“

1. Projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, podaná Conseil d'État (státní radou, Francie) (dále jen „předkládající soud“), se týká toho, zda se nařízení č. 1408/71[2] použije na příspěvky odváděné z příjmů z majetku a specificky určené k financování sociálního zabezpečení. Odpověď na tuto otázku závisí na výkladu článku 4 uvedeného nařízení, který provádí výčet odvětví sociálního zabezpečení spadající do věcné působnosti nařízení.

2. Ve dvou rozsudcích vydaných v roce 2000[3] již Soudní dvůr v podstatě rozhodl, že *contribution sociale généralisée* (obecný sociální příspěvek, dále jen la „CSG“) a *contribution pour le remboursement de la dette sociale* (příspěvek na úhradu sociálního dluhu, dále jen „CRDS“) vybírané Francií z příjmů z výdělečných činností a z náhradních příjmů[4] mají přímou a dostatečně relevantní souvislost se zákony upravujícími odvětví sociálního zabezpečení vyjmenovaná v článku 4 nařízení č. 1408/71, takže spadají do věcné působnosti nařízení č. 1408/71. Bylo tomu tak proto, že na rozdíl od odvodů určených ke krytí obecných výdajů orgánů veřejné moci měly tyto příspěvky konkrétní a přímý cíl, a sice financování sociálního zabezpečení ve Francii a snižování deficitů obecného systému francouzského sociálního zabezpečení[5]. V důsledku toho bylo rozhodnuto, že odvody takových příspěvků z příjmů z výdělečných činností a z náhradních příjmů pracovníků s bydlištěm ve Francii, ale podléhajících právním předpisům v oblasti sociálního zabezpečení jiného členského státu (obvykle proto, že v něm vykonávají výdělečnou činnost), jsou neslučitelné se zákazem souběhu právních předpisů použitelných na oblast sociálního zabezpečení zakotveným v čl. 13 odst. 1 nařízení č. 1408/71 i s volným pohybem pracovníků a svobodou usazování zaručenými Smlouvou.

1 — Původní jazyk: angličtina.

2 — Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby a jejich rodiny pohybující se v rámci Společenství (Úř. věst. L 149, s. 2), pozměněné a aktualizované nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996 (Úř. věst. 1997, L 28, s. 1) a znovu pozměněné nařízením Evropského parlamentu a Rady č. 1992/2006 ze dne 18. prosince 2006 (Úř. věst. L 392, s. 1). Nařízení č. 1408/71 bylo nahrazeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (Úř. věst. L 166, s. 1). Na skutkový základ sporu v původním řízení se nicméně ještě uplatní nařízení č. 1408/71.

3 — Rozsudky Komise v. Francie (C-34/98, EU:C:2000:84) a Komise v. Francie (C-169/98, EU:C:2000:85).

4 — Do těchto kategorií příjmů patřily zejména mzdy, důchody a dávky v nezaměstnanosti.

5 — Rozsudky Komise v. Francie (EU:C:2000:84, body 36 a 37) a Komise v. Francie (EU:C:2000:85, body 34 a 35).

3. Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda se tyto úvahy uplatní rovněž na odvody obdobné povahy vybírané Francií z příjmů z majetku, a nikoliv z příjmů z výdělečné činnosti a z náhradních příjmů. Plyne z cíle nařízení č. 1408/71 spočívajícího v zajištění volného pohybu zaměstnanců a osob samostatně výdělečně činných v Evropské unii, že působnost tohoto nařízení je omezena na odvody z příjmů plynoucích z výkonu výdělečné činnosti?

4. Základem sporu je to, že G. de Ruyter, nizozemský státní příslušník s daňovým domicilem ve Francii, nesouhlasí s tím, že by měl platit CSG, CRDS a další sociální příspěvky specificky určené k financování sociálního zabezpečení, jež tento členský stát po něm vyžaduje z příjmů plynoucích ze smluv o doživotní rentě, které uzavřel v Nizozemsku (dále jen „jeho doživotní renty“ nebo „doživotní renty“) a které nesouvisí s jeho výdělečnou činností. Tvrdí, že jako na zaměstnance v Nizozemsku se na něho v oblasti sociálního zabezpečení uplatní výhradně právní předpisy tohoto členského státu.

Právní rámec

Právo Evropské unie

5. Nařízení č. 1408/71 bylo přijato Radou na právním základě zejména článku 51 Smlouvy o EHS (nyní článku 48 SFEU) za účelem koordinace vnitrostátních právních předpisů v oblasti sociálního zabezpečení, a tím i maximálního odstranění překážek volného pohybu všech pracovníků, zaměstnanců nebo osob samostatně výdělečně činných, představovaných těmito právními předpisy. Preambule odůvodnění nařízení č. 1408/71 uvádí zejména toto:

„[…]

[…] pravidla pro koordinaci vnitrostátních právních předpisů v oblasti sociálního zabezpečení spadají do rámce volného pohybu pracovníků, kteří jsou státními příslušníky členských států, a měla by proto přispívat ke zlepšení jejich životní úrovně a pracovních podmínek;

[…]

[…] je nezbytné respektovat zvláštní vlastnosti vnitrostátních právních předpisů v oblasti sociálního zabezpečení a vypracovat pouze systém koordinace;

[…] je nezbytné v rámci uvedené koordinace zaručit uvnitř Společenství pracovníkům žijícím v členských státech […] rovnost zacházení s ohledem na různé vnitrostátní právní předpisy;

[…] pravidla pro koordinaci musí zaručit pracovníkům, kteří se pohybují v rámci Společenství, […] zachování nabytých a nabývaných práv a výhod;

[…]

[…] zaměstnané osoby a osoby samostatně výdělečně činné pohybující se ve Společenství by měly podléhat systému sociálního zabezpečení pouze jednoho členského státu, aby se zamezilo souběhu použitelných vnitrostátních právních předpisů a složitostem, které by z toho mohly vyplývat;

[…]

[…] k co nejúčinnějšímu zaručení rovnosti zacházení pro všechny pracovníky působící na území členského státu je vhodné jako obecné pravidlo stanovit, že se použijí právní předpisy členského státu, ve kterém dotyčná osoba vykonává zaměstnání nebo samostatnou výdělečnou činnost;

[…]“

6. Článek 1 písm. a) nařízení č. 1408/71 definuje „zaměstnanou osobu“ zejména jako každou osobu, „která je pojištěna na základě povinného nebo volitelného pokračujícího pojištění pro případ jedné nebo více pojistných událostí odpovídajícím odvětvím systému sociálního zabezpečení pro zaměstnané osoby nebo osoby samostatně výdělečně činné nebo zvláštnímu systému [zvláštním systémem] pro úředníky“.

7. Podle čl. 1 písm. j) nařízení č. 1408/71 se „právními předpisy“ rozumí „pro každý členský stát právní a správní předpisy a jiná ustanovení a všechna ostatní prováděcí opatření, současná i budoucí, týkající se odvětví a systémů sociálního zabezpečení uvedených v čl. 4 odst. 1 a 2 nebo zvláštních nepříspěvkových dávek uvedených v čl. 4 odst. 2a“.

8. Článek 2 odst. 1 nařízení č. 1408/71 definuje osoby, na něž se toto nařízení vztahuje, tedy „zaměstnané osoby nebo osoby samostatně výdělečně činné a studenty, kteří podléhají nebo podléhali právním předpisům jednoho nebo více členských států a kteří jsou státními příslušníky jednoho z členských států nebo kteří jsou osobami bez státní příslušnosti nebo uprchlíky s bydlištěm na území jednoho z členských států, jakož i na jejich rodinné příslušníky nebo pozůstalé po nich“.

9. Článek 4 nařízení č. 1408/71 nadepsaný „Věcná působnost“ stanoví:

„1. Toto nařízení se vztahuje na všechny právní předpisy týkající se těchto odvětví sociálního zabezpečení:

a) dávky v nemoci a mateřství;

b) dávky v invaliditě, včetně těch, jež jsou určeny k udržení nebo zlepšení výdělečné schopnosti;

c) dávky ve stáří;

d) dávky pozůstalým;

e) dávky při pracovních úrazech a nemocech z povolání;

f) pohřebné;

g) dávky v nezaměstnanosti;

h) rodinné dávky.

2. Toto nařízení se vztahuje na všechny obecné a zvláštní systémy sociálního zabezpečení, ať již jsou příspěvkové nebo nepříspěvkové, a na systémy týkající se povinností zaměstnavatele nebo vlastníka lodi ohledně dávek uvedených v odstavci 1.

[…]“

10. Podle článku 13 nařízení č. 1408/71, který spadá do hlavy II („Určení použitelných právních předpisů“):

„1. S výhradou článků 14c a 14f podléhají osoby, na které se vztahuje toto nařízení, pouze právním předpisům jediného státu. Tyto právní předpisy se určují v souladu s touto hlavou.

2. S výhradou článků 14 až 17

a) osoba zaměstnaná na území jednoho členského státu podléhá právním předpisům uvedeného státu, i když má bydliště na území jiného členského státu nebo i když podnik nebo zaměstnavatel, který ji zaměstnává, má sídlo nebo místo podnikání na území jiného členského státu;

[…]“ [6].

Francouzské právo

11. Podle článku 1600-0 C code général des impôts (obecného daňového zákoníku) jsou fyzické osoby s daňovým domicilem ve Francii povinny k platbě CSG, přičemž základem pro jeho výpočet je čistá výše příjmů z majetku uvedených v tomto článku zohledňovaná při stanovení daně z příjmu [7]. CSG je odváděn zejména z příjmů z pronájmu nemovitostí, doživotních rent za úplatu [8], příjmů z kapitálového majetku a některých kapitálových zisků [článek L. 136-6 code de la sécurité sociale (zákona o sociálním zabezpečení)].

12. Podle článků 1600-0 G a 1600-0 H obecného daňového zákoníku, které je rovněž třeba vykládat ve spojení s článkem L. 136-6 zákona o sociálním zabezpečení, jsou tyto osoby povinny rovněž k platbě CRDS, přičemž základem pro jeho výpočet jsou tytéž příjmy.

13. A konečně, podle článku 1600-0 F bis obecného daňového zákoníku ve znění použitelném na skutkové okolnosti sporu v původním řízení tyto osoby podléhají mj. *prélèvement social* (sociálnímu odvodu) ve výši 2 % z těchto příjmů, jakož i, od 1. července 2004, dodatečnému příspěvku ve výši 0,3 % na základě článku L. 14-10-4 code de l’action sociale et des familles (zákona o sociální činnosti a o rodině). Posledně uvedený příspěvek byl poprvé uplatněn na příjmy z majetku dosažené v roce 2003.

14. Podle předkládajícího soudu slouží tyto příspěvky k financování francouzských povinných systémů sociálního zabezpečení. CSG se podílí na financování dávek nemocenského pojištění, rodinných dávek, nepříspěvkových dávek starobního pojištění a příspěvků na péči. CRDS je odváděn na účet Caisse d’amortissement de la dette sociale (fondu na umořování sociálního dluhu) a má krýt deficity systému sociálního zabezpečení. Sociální odvod ve výši 2 % je odváděn na účet Caisse nationale d’allocations familiales (národní pokladny pro rodinné dávky) a Caisse nationale d’assurance vieillesse des travailleurs salariés (národní pokladny starobního pojištění zaměstnanců). Dodatečný příspěvek ve výši 0,3 % je určen pro Caisse nationale de solidarité pour l’autonomie (národní solidární fond pro zajištění soběstačnosti).

Skutkový rámec, řízení a předběžná otázka

15. Gérard de Ruyter má od roku 1994 daňový domicil ve Francii. Od roku 1996 je zaměstnancem společnosti se sídlem v Nizozemsku. G. de Ruyter přiznal za roky 1997 až 2004 příjmy sestávající z mezd, příjmů z kapitálového majetku, obchodních zisků a doživotních rent. Mzda pocházela výhradně z Nizozemska. Podle předkládajícího soudu nebyly doživotní renty součástí příjmů z výdělečné činnosti G. de Ruytera, jelikož ten netvrdil, že by byly vypláceny z předem vloženého kapitálu, do něhož by přispěl jeho zaměstnavatel.

6 — Články 14, 14c, 14f a 17 nařízení č. 1408/71 nejsou v projednávané věci relevantní.

7 — Ustanovení obecného daňového zákoníku a zákona o sociálním zabezpečení, která jsou v této části zmiňována, jsou ustanoveními, která předkládající soud považuje za použitelná na spor v původním řízení.

8 — Doživotní renta za úplatu je pojistný produkt, v rámci něhož jsou rentiérovi po uhrazení určité paušální částky vypláceny pojistitelem po určitou dobu (například do konce rentiérova života) pravidelné platby.

16. Jelikož byl daňovým rezidentem ve Francii, byl G. de Ruyter v této zemi povinný k dani z příjmu zahrnující veškeré jeho příjmy, včetně doživotních rent. Ty pak podléhaly mj. CSG, CRDS, sociálnímu odvodu ve výši 2 % a od roku 2003 dodatečnému příspěvku ve výši 0,3 %, doplňujícímu tento odvod.

17. Žaloby podané G. de Ruyterem k tribunaux administratifs (správním soudům) v Marseille a v Nîmes (Francie) proti rozhodnutím o tom, že se na něho tyto příspěvky uplatní, byly zamítnuty. V odvolacím řízení cour administrative d'appel de Marseille (správní odvolací soud v Marseille) oba prvostupňové rozsudky zrušil a zbavil G. de Ruytera povinnosti hradit jednotlivé sociální příspěvky z doživotních rent, které mu byly vyplaceny mezi roky 1997 a 2004. Toto rozhodnutí bylo v podstatě odůvodněno tím, že G. de Ruyter již byl plátcem sociálních odvodů z příjmů v Nizozemsku. Proto představoval výběr dalších sociálních příspěvků ve Francii překážku jeho práva na volný pohyb.

18. Ministr pro rozpočet, veřejné finance, veřejnou službu a reformu státu (dále jen „ministr") podal proti rozsudkům cour administrative d'appel opravný prostředek ke Conseil d'État, která tyto rozsudky zrušila z důvodu, že se uvedený soud rozhodnutím, že sporné příspěvky brání daňovému poplatníkovi využívat právo volného pohybu v Evropské unii, aniž zkoumal, zda Evropská unie přijala opatření směřující k zamezení situaci dvojího zdanění, o niž se jedná, dopustil nesprávného právního posouzení. Před Conseil d'État G. de Ruyter tvrdí, že na základě zákazu souběhu použitelných právních předpisů zakotveného v čl. 13 odst. 1 nařízení č. 1408/71 by měl podléhat toliko nizozemským právním předpisům v oblasti sociálního zabezpečení. Ministr v podstatě tvrdí, že spojitost existující mezi CSG, CRDS, sociálním odvodem a dodatečným příspěvkem na straně jedné a právními předpisy v oblasti sociálního zabezpečení na straně druhé nepostačuje k použitelnosti uvedeného nařízení.

19. Jelikož měla Conseil d'État za to, že výsledek projednávaného opravného prostředku závisí na výkladu působnosti nařízení č. 1408/71, požádala Soudní dvůr o rozhodnutí o následující předběžné otázce:

„Mají takové daňové odvody z příjmů z majetku, jako je [CSG], [CRDS], sociální odvod ve výši 2 % a dodatečný příspěvek k tomuto odvodu přímý a relevantní vztah k některým odvětvím sociálního zabezpečení vyjmenovaným v článku 4 nařízení [č. 1408/71], a spadají tedy do působnosti tohoto nařízení jen proto, že se podílejí na financování francouzských povinných systémů sociálního zabezpečení?"

20. Písemná vyjádření předložili G. de Ruyter, francouzská vláda, jakož i Evropská komise. Přestože francouzská vláda požádala, aby bylo vyslechnuto její ústní vyjádření, jednání se nekonalo.

Analýza

Úvodní poznámky

21. Nejprve krátce uvedu hlavní charakteristiky systému koordinace systémů sociálního zabezpečení členských států, který byl vytvořen nařízením č. 1408/71, a důležitá vyjasnění podaná Soudním dvorem v rozsudcích Komise v. Francie [9] toho, kdy spadají odvody do působnosti tohoto nařízení.

22. Jak však Soudní dvůr výslovně zdůraznil, tyto dvě věci se týkaly výběru sociálních příspěvků pouze v rozsahu, v němž se jednalo o příjmy z výdělečné činnosti a náhradní příjmy zaměstnanců a osob samostatně výdělečně činných s bydlištěm ve Francii, kde byla zdaňována i jejich výdělečná činnost vykonávaná v jiném členském státě [10]. Z toho důvodu budu následně zkoumat, zda se příspěvky určené

9 — Rozsudky Komise v. Francie (EU:C:2000:84) a Komise v. Francie (EU:C:2000:85).

10 — Rozsudky Komise v. Francie (EU:C:2000:84, bod 19) a Komise v. Francie (EU:C:2000:85, bod 18).

specificky k financování sociálního zabezpečení, ale odváděné z příjmů *nesouvisejících* s výkonem výdělečné činnosti, rovněž řídí nařízením č. 1408/71, s ohledem na jeho cíl, kterým je zajištění volného pohybu zaměstnanců a osob samostatně výdělečně činných. Existuje rovněž přímá a dostatečně relevantní souvislost mezi takovými příspěvky a zákony v oblasti sociálního zabezpečení?

23. Nakonec se budu krátce zabývat tím, zda jsou sporné příspěvky za předpokladu, že spadají do působnosti tohoto nařízení, slučitelné se zákazem souběhu právních předpisů použitelných v oblasti sociálního zabezpečení zakotveným ustanovením čl. 13 odst. 1 uvedeného nařízení.

Výkladové prvky poskytované judikaturou týkající se nařízení č. 1408/71

24. Členské státy mají pravomoc upravit si vlastní systém sociálního zabezpečení [11]. Při absenci harmonizace každému členskému státu přísluší, aby určil podmínky práva nebo povinnosti stát se osobou pojištěnou v systému sociálního zabezpečení, výši příspěvků, které jsou pojištěné osoby povinny odvádět [12], a příjmy, které budou zohledněny při výpočtu příspěvků na sociální zabezpečení [13]. Při výkonu této pravomoci však musí členské státy postupovat v souladu s unijním právem [14].

25. Nařízení č. 1408/71 zavádí koordinační systém, který se týká především určení právního předpisu nebo právních předpisů použitelných na zaměstnance a samostatně výdělečně činné osoby, kteří za různých okolností využívají práva na volný pohyb [15]. Nařízení č. 1408/71 musí být vykládáno ve světle účelu článku Smlouvy, na němž je založeno (článku 48 SFEU), kterým je přispět k zavedení co možná nejúplnější svobody pohybu migrujících pracovníků [16]. Z pátého, šestého a desátého bodu odůvodnění, jakož i z článku 3 uvedeného nařízení plyne, že za tímto účelem směřuje k co nejlepšímu zajištění rovného zacházení se všemi osobami hospodářsky činnými na území členského státu a zamezení znevýhodnění pracovníků, kteří vykonávají právo na volný pohyb.

26. Ustanovení hlavy II nařízení č. 1408/71, mezi něž patří i čl. 13 odst. 1, navíc představují ucelený systém kolizních norem, takže členské státy již nemohou samy určovat osoby, na které se jejich právní předpisy uplatní, a území, na němž jsou tyto právní předpisy účinné [17]. Cílem těchto ustanovení je nejenom zabránit současnému použití více vnitrostátních právních předpisů a komplikacím, které z toho mohou vyplývat, ale zároveň zabránit tomu, aby osoby, které spadají do působnosti nařízení č. 1408/71, byly zbaveny ochrany v oblasti sociálního zabezpečení v důsledku neexistence právních předpisů, které by se na ně vztahovaly [18]. V zásadě je proto s nařízením č. 1408/71, a zejména s jeho čl. 13 odst. 1, v rozporu vyžadovat po určité osobě, aby platila sociální příspěvky v jiném členském státě, než který je k tomu určen podle uvedeného nařízení [19].

11 — Naposledy viz rozsudek Salgado González (C-282/11, EU:C:2013:86, bod 35 a citovaná judikatura).

12 — Viz zejména rozsudek Blanckaert (C-512/03, EU:C:2005:516, bod 49).

13 — Viz zejména rozsudky Terhoeve (C-18/95, EU:C:1999:22, bod 51) a Derouin (C-103/06, EU:C:2008:185, body 26 a 27).

14 — Viz zejména rozsudky Decker (C-120/95, EU:C:1998:167, bod 23), Kohll (C-158/96, EU:C:1998:171, bod 19), Derouin (EU:C:2008:185, bod 25) a Stewart (C-503/09, EU:C:2011:500, bod 77).

15 — Viz zejména bod 4 odůvodnění nařízení č. 1408/71. Rovněž viz zejména rozsudky Komise v. Německo (C-68/99, EU:C:2001:137, body 22 a 23), Piatkowski (C-493/04, EU:C:2006:167, body 19 a 20) a Nikula (C-50/05, EU:C:2006:493, bod 20).

16 — Rozsudky Belbouab (10/78, EU:C:1978:181, bod 5), Hosse (C-286/03, EU:C:2006:125, bod 24), Hudzinski a Wawrzyniak (C-611/10 a C-612/10, EU:C:2012:339, bod 53) a da Silva Martins (C-388/09, EU:C:2011:439, bod 70).

17 — Rozsudek Luijten (60/85, EU:C:1986:307, bod 14).

18 — Viz zejména rozsudek Kits van Heijningen (C-2/89, EU:C:1990:183, bod 12). Viz rovněž rozsudek Partena (C-137/11, EU:C:2012:593, bod 45 a citovaná judikatura).

19 — Rozsudky Perenboom (102/76, EU:C:1977:71, bod 13) a Aldewereld (C-60/93, EU:C:1994:271, bod 26).

27. Z článku 4 nařízení č. 1408/71 plyne, že systémy sociálního zabezpečení jako celek podléhají uplatňování pravidel unijního práva [20]. K tomu, aby příspěvek spadal do působnosti tohoto nařízení, musí mít přímou a dostatečně relevantní souvislost se zákony upravujícími některé z odvětví sociálního zabezpečení uvedených v článku 4 [21]. V tomto ohledu je rozhodujícím kritériem to, zda je příspěvek specificky určen k financování systému sociálního zabezpečení členského státu, nezávisle na existenci protiplnění ve formě dávek [22]. V rozsudcích Komise v. Francie Soudní dvůr zavedl v tomto ohledu rozlišování mezi odvody z příjmů z výdělečné činnosti a z náhradních příjmů, jako jsou CSG a CRDS, které slouží „specificky a přímo k financování sociálního zabezpečení ve Francii“ a mají takovou souvislosti na straně jedné a odvody „určenými k financování obecných výdajů orgánů veřejné moci“ na straně druhé [23]. Okolnost, že tyto příspěvky nazývají vnitrostátní právní předpisy daněmi, neznamená, že na ně nelze pohlížet jako na spadající do působnosti nařízení č. 1408/71 a nemůže se na ně vztahovat pravidlo zákazu souběhu použitelných právních předpisů uvedené v čl. 13 odst. 1 [24].

28. Tyto zásady mají zásadní vliv na projednávanou žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, v rámci níž není sporu o tom, že sociální příspěvky vybírané z příjmů z majetku jsou specificky určeny k financování určitých odvětví sociálního zabezpečení nebo ke krytí deficitů systému sociálního zabezpečení ve Francii [25].

29. Zaprvé skutečnost, že CSG z příjmů z majetku je ve francouzském právu považován za dodatečné zdanění příjmu, a nikoliv za další příspěvek na sociální zabezpečení a že jeho výběr je prováděn a kontrolován daňovými orgány na základě pravidel použitelných na daň z příjmu, nemá vliv na to, zda tento příspěvek spadá pod nařízení č. 1408/71, či nikoliv. Tento závěr přímo vyplývá z rozsudků Komise v. Francie a odpovídá předmětu uvedeného nařízení, kterým je zavedení systému koordinace mezi členskými státy týkajícího se zejména určení právních předpisů použitelných na zaměstnané osoby a osoby samostatně výdělečně činné, které využívají práva na volný pohyb [26]. Vzhledem k různorodosti způsobů financování sociálního zabezpečení, které zahrnují i využití daní [27], by mohlo dojít k ohrožení této koordinace, pokud by k tomu, aby se příspěvek dostal mimo působnost nařízení č. 1408/71, stačilo, že byl vnitrostátním právem označen za daň.

30. Zadruhé, na rozdíl od toho, co naznačují předkládající soud a Komise, skutečnost, že platba dotčených sociálních příspěvků neposkytuje poplatníkovi nárok na přímé a identifikovatelné plnění, v podstatě nemá vliv na posouzení, zda tyto příspěvky mají přímou a dostatečně relevantní souvislost se zákony upravujícími sociální zabezpečení. Jak potvrdil Soudní dvůr v rozsudku Perez Naranjo, skutečnost, zda mezi sociálním příspěvkem a dávkou existuje dostatečně identifikovatelná vazba, je relevantní pro určení, zda může být tato dávka považována za zvláštní nepříspěvkovou peněžitou dávku ve smyslu článku 4 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1408/71. Tato otázka se však liší od obecnější otázky, zda sociální příspěvek spadá do věcné působnosti uvedeného nařízení [28].

20 — Definice výrazu „právní předpisy“ v čl. 1 písm. j) se vyznačuje širokým záběrem. Viz zejména rozsudek Bozzone (87/76, EU:C:1977:60, bod 10).

21 — Rozsudky Rheinhold & Mahla (C-327/92, EU:C:1995:144, body 15 a 23), Komise v. Francie (EU:C:2000:84, bod 35) a Komise v. Francie (EU:C:2000:85, bod 33).

22 — Rozsudky Komise v. Francie (EU:C:2000:84, bod 40), Komise v. Francie (EU:C:2000:85, bod 38) a Allard (C-249/04, EU:C:2005:329, bod 16).

23 — Rozsudky Komise v. Francie (EU:C:2000:84, bod 37) a Komise v. Francie (EU:C:2000:85, bod 35).

24 — Rozsudky Komise v. Francie (EU:C:2000:84, bod 34) a Komise v. Francie (EU:C:2000:85, bod 32).

25 — Viz bod 14 výše.

26 — Viz judikatura citovaná v bodech 15 a 19 výše.

27 — V tomto ohledu viz přehled zásad, kterými se řídí financování systémů sociálního zabezpečení v jednotlivých členských státech, který je k dispozici na internetových stránkách Evropského systému pro sdílení informací o sociální ochraně (Mutual Information System on Social Protection, MISSOC): www.missoc.org/MISSOC/INFORMATIONBASE/COMPARATIVETABLES/MISSOCDATABASE/comparativeTableSearch_PREVIOUS.jsp (konzultováno dne 25. srpna 2014).

28 — Rozsudek Perez Naranjo (C-265/05, EU:C:2007:26, bod 41), v němž se Soudní dvůr zabýval tím, zda skutečnost, že CSG sloužil k financování Fonds de solidarité vieillesse (fond solidarity se stářím), značí, že dávka vyplácená tímto fondem má být považována za zvláštní nepříspěvkovou dávku.

31. Zatřetí argument francouzské vlády, podle něhož sporné příspěvky nenahrazují příspěvky na sociální zabezpečení, není rozhodující. Je pravdou, že ve věci Komise v. Francie týkající se CSG z příjmů z výdělečné činnosti a z náhradních příjmů Soudní dvůr rozhodl, že souvislost tohoto příspěvku se zákony upravujícími sociální zabezpečení v tomto členském státě vyplývá „rovněž z toho, že […] uvedený odvod zčásti nahrazuje příspěvky na sociální zabezpečení, které značně zatěžovaly nízké a průměrné mzdy […]“ [29]. Z tohoto znění i ze skutečnosti, že Soudní dvůr nepoužil podobný argument v jiném rozsudku vydaném téhož dne (týkajícím se CRDS), však plyne, že tato okolnost není pro existenci přímé a dostatečně relevantní souvislosti mezi sociálním příspěvkem a zákony upravujícími sociální zabezpečení zásadní. A co je ještě důležitější, jeví se mi, že odpověď na otázku, zda se nařízení č. 1408/71 uplatní na příspěvek vybíraný členským státem, by v zásadě neměla záviset na povaze příspěvků na sociální zabezpečení vybíraných tímto členským státem v minulosti. Pokud by nařízení č. 1408/71 upravovalo pouze odvody zavedené za účelem nahrazení již existujících příspěvků na sociální zabezpečení, byl by jím sledovaný cíl koordinace ohrožen.

Je důležité, že dotčené příspěvky jsou vybírány z příjmů nesouvisejících s výkonem výdělečné činnosti?

32. Nyní se budu zabývat hlavním argumentem francouzské vlády a Komise, tedy že příspěvky vybírané z příjmů nesouvisejících s předchozí nebo současnou výdělečnou činností nemohou mít přímou a dostatečně relevantní souvislost se zákony upravujícími sociální zabezpečení, a tudíž nespadají do působnosti nařízení č. 1408/71.

33. Článek 4 ani článek 13 nařízení č. 1408/71 nerozlišují sociální příspěvky podle povahy příjmů, z nichž jsou vybírány.

34. Tato ustanovení je třeba vykládat na základě cíle článku 48 SFEU, kterým je přispět k zavedení co možná nejúplnější svobody pohybu migrujících pracovníků [30]. Z bodu 8 odůvodnění nařízení č. 1408/71 plyne, že zákaz souběhu použitelných právních předpisů uvedený v čl. 13 odst. 1 má za cíl zamezit tomu, aby migrující pracovník tím, že bude podléhat několika právním úpravám, netrpěl jakýmikoliv složitostmi, které by mu bránily ve výkonu práva na volný pohyb [31].

35. Dle mého názoru takové příspěvky, jako jsou dotčeny v původním řízení, brání volnému pohybu pracovníků stejně jako CSG a CRDS vybírané z příjmu z výdělečné činnosti nebo z náhradního příjmu.

36. Členský stát zaměstnání může sociální příspěvky z příjmů z majetku rovněž vybírat. Podle informací poskytnutých Soudnímu dvoru se zdá, že pro spor v původním řízení to skutečně platí: doživotní renty, které byly G. de Ruyterovi vyplaceny mezi roky 1997 a 2004, byly zjevně součástí základu pro výpočet příspěvků na sociální zabezpečení, které zaplatil v Nizozemsku. Mám za to, že výhled na uplatnění dvou systémů sociálních odvodů na tytéž příjmy ve dvou členských státech může zjevně takového pracovníka, jako je G. de Ruyter, odrazovat od toho, aby si zachoval pracovní místo v Nizozemsku a přesunul bydliště do Francie [32].

37. A dále, o nerovné zacházení se jedná i v případě, kdy členský stát zaměstnání sociální příspěvky z příjmů z majetku nevybírá.

29 — Rozsudek Komise v. Francie (EU:C:2000:85, bod 36).

30 — Viz bod 25 výše.

31 — Rozsudky Kits van Heijningen (EU:C:1990:183, bod 12) a Allard (EU:C:2005:329, bod 28), jakož i usnesení Vogler (C-242/99, EU:C:2000:582, bod 26). Viz rovněž stanovisko generálního advokáta La Pergoly ve věci Komise v. Francie (C-34/98, EU:C:1999:392, bod 24).

32 — Podle ustálené judikatury všichni občané Společenství bez ohledu na místo bydliště a státní příslušnost, kteří pracují v jiném členském státě, než ve kterém mají bydliště, spadají do působnosti článku 45 SFEU. V tomto smyslu viz zejména rozsudky Ritter-Coulais (C-152/03, EU:C:2006:123, bod 31), Renneberg (C-527/06, EU:C:2008:566, bod 36), jakož i S. a G. (C-457/12, EU:C:2014:136, bod 39). K tomu bych dodala, že podle ustálené judikatury jsou zakázány i malé překážky této svobody, nejsou-li odůvodněny. Naposledy viz rozsudek Zentralbetriebsrat der gemeinnützigen Salzburger Landeskliniken (C-514/12, EU:C:2013:799, bod 34 a citovaná judikatura).

38. V tomto ohledu bych připomněla, že zásada jedné použitelné právní úpravy má za cíl co nejúčinněji zaručit rovné zacházení pro všechny pracovníky působící na území členského státu [33].

39. V rozsudcích Komise v. Francie Soudní dvůr v podstatě rozhodl, že uložení povinnosti pracovníkům pojištěným v systému sociálního zabezpečení v členském státě zaměstnání, aby mimo to financovali, byť jen částečně, sociální zabezpečení státu svého bydliště, vytváří nerovné zacházení z pohledu článku 13 nařízení č. 1408/71, jelikož všechny ostatní osoby s bydlištěm v tomto státě musí přispívat pouze do jeho systému sociálního zabezpečení [34]. Toto nerovné zacházení automaticky představuje překážku volnému pohybu pracovníků, kterou nelze vzhledem k uvedenému ustanovení ničím odůvodnit [35].

40. Tyto úvahy lze přenést i na sociální příspěvky dotčené ve věci v původním řízení. Tyto příspěvky, jimž podléhají všichni, kdo mají daňový domicil ve Francii, nezávisle na tom, zda se na ně uplatní právní předpisy v oblasti sociálního zabezpečení jiného členského státu, znevýhodňují osoby s bydlištěm v této zemi, které jsou zaměstnány v jiném členském státě, oproti těm, které mají zaměstnání i bydliště ve Francii, a přispívají tak na financování sociálního zabezpečení pouze v tomto členském státě (je ostatně možné, že členský stát zaměstnání kompenzuje absenci sociálních odvodů z příjmů z majetku výběrem vyšších příspěvků z jiných druhů příjmu nebo že v rámci celého systému sociálního zabezpečení jednoduše vyplácí nižší dávky).

41. Navíc, i když je pravdou, že účelem nařízení č. 1408/71 je zajistit volný pohyb zaměstnanců a osob samostatně výdělečně činných v Evropské unii, výkon (současný či minulý) výdělečné činnosti nemá prakticky žádný vliv na to, zda se na určitou osobu uvedené nařízení uplatní.

42. Podle ustálené judikatury je osoba osoba „zaměstnanou osobou“ ve smyslu nařízení č. 1408/71, pokud je pojištěna, a to i pro případ jedné pojistné události, na základě povinného nebo volitelného pojištění v rámci obecného nebo zvláštního systému sociálního zabezpečení uvedeného v čl. 1 písm. a) uvedeného nařízení, a to nezávisle na existenci pracovního poměru [36].

43. Stejně tak je třeba postupovat při určování věcné a osobní působnosti nařízení č. 1408/71. Pojem „právní předpisy“ ve smyslu čl. 1 písm. j) zahrnuje všechna opatření specificky určená k financování sociálního zabezpečení. V důsledku toho není podle mě důvod zavádět rozlišování v závislosti na povaze příjmů, na nich toto financování spočívá. Domnívám se, že by to mohlo vést ke vzniku rozdílné ochrany poskytované ustanovením čl. 13 odst. 1 nařízení č. 1408/71 osobám, které se pohybují (nebo které mají záměr se pohybovat) v Evropské unii v závislosti na tom, zda jim jejich celkový příjem plyne z výkonu výdělečné činnosti, z majetku nebo z kombinace obou možností.

Pravomoc členských států v oblasti sociálního zabezpečení a v daňových záležitostech

44. Nesouhlasím s tezí francouzské vlády, podle níž použití nařízení č. 1408/71 na sporné sociální příspěvky zasahuje do pravomoci členských států upravit si financování svých systémů sociálního zabezpečení nebo do jejich pravomoci v daňových záležitostech.

33 — Bod 10 odůvodnění nařízení č. 1408/71.

34 — Rozsudky Komise v. Francie (EU:C:2000:84, body 45 až 48) a Komise v. Francie (EU:C:2000:85, body 42 až 45).

35 — Rozsudky Komise v. Francie (EU:C:2000:84, body 47 a 48) a Komise v. Francie (EU:C:2000:85, body 44 a 45).

36 — Rozsudky Pierik (182/78, EU:C:1979:142, body 4 a 7), Martínez Sala (C-85/96, EU:C:1998:217, bod 36), Dodl a Oberhollenzer (C-543/03, EU:C:2005:364, bod 31) a Borger (C-516/09, EU:C:2011:136, bod 28). Nařízení č. 883/2004, kterým bylo zrušeno nařízení č. 1408/71, tuto judikaturu kodifikuje, když uvádí, že se vztahuje na státní příslušníky členského státu, osoby bez státní příslušnosti a uprchlíky bydlící v některém členském státě, „kteří podléhají nebo podléhali právním předpisům jednoho nebo více členských států, jakož i na jejich rodinné příslušníky a pozůstalé“ (čl. 2 odst. 1).

45. Členské státy musí při výkonu své pravomoci – pravomoci upravit financování svých systémů sociálního zabezpečení – postupovat v souladu s unijním právem [37]. Z toho plyne, že skutečnost, že vnitrostátní právní úprava dotčená ve věci v původním řízení se týká daňového financování sociálního zabezpečení, nemůže vyloučit použití pravidel zakotvených Smlouvou, zejména pak těch týkajících se volného pohybu pracovníků [38].

46. Jak uvedl generální advokát La Pergola ve svých stanoviscích přednesených ve věcech Komise v. Francie [39], takový závěr nezpochybňuje možnost členských států zajistit financování sociálního zabezpečení prostřednictvím daňových opatření. Daňové volnosti se týká pouze v rozsahu, v němž zatěžuje příjmy migrujících pracovníků nebo obecně všech státních příslušníků členského státu, kteří v důsledku výkonu jedné ze základních svobod zaručených Smlouvami podléhají či podléhali právním předpisům v oblasti sociálního zabezpečení jednoho či několika členských států.

47. Mimoto nesdílím názor francouzské vlády, podle něhož by použití úvah Soudního dvora z rozsudků Komise v. Francie na sociální příspěvky dotčené ve věci v původním řízení nutně znamenalo, že by *každá* daň podílející se na financování sociálního zabezpečení měla přímou a dostatečně relevantní souvislost se zákony v oblasti sociálního zabezpečení (francouzská vláda uplatnila tento argument ve specifickém kontextu daní ze spotřeby).

48. Pouze odvody *specificky* určené k financování sociálního zabezpečení mají být považovány za spadající pod právní předpisy členského státu v oblasti sociálního zabezpečení, a tudíž spadající pod zákaz souběhu použitelných právních předpisů zakotvený nařízením č. 1408/71. Proto okolnost, že se část výnosu daně podílí na financování sociálního zabezpečení, sama o sobě nestačí k tomu, aby tato daň spadala do působnosti uvedeného nařízení [40].

49. A dále se mi nezdá moc pravděpodobné, že by existovala přímá a dostatečně relevantní souvislost mezi daní ze spotřeby vybíranou v členském státě a zákony tohoto členského státu upravujícími sociální zabezpečení, i kdyby byla tato daň specificky určená k financování sociálního zabezpečení [41]. Není příliš jasné, proč by pouhá skutečnost, že osoba pojištěná v systému sociálního zabezpečení jednoho členského státu je v jiném členském státě povinna k platbě daní ze spotřeby specificky určených k financování sociálního zabezpečení tohoto státu, vytvářela složitosti pro tuto osobu.

50. Na rozdíl od zdanění příjmu jsou daně ze spotřeby státem vybírány při pořízení zboží a služeb na jeho území, nezávisle na místě bydliště a zaměstnání spotřebitele. Zakoupí-li si tedy osoba jako G. de Ruyter zboží nebo služby na francouzském území, vede tento nákup za obvyklých okolností k zaplacení daní ze spotřeby pouze ve Francii, i když je tato osoba zaměstnána (a pojištěna v systému sociálního zabezpečení) v jiném členském státě.

37 — Viz bod 24 výše.

38 — Obdobně viz rozsudek Terhoeve (EU:C:1999:22, bod 35).

39 — EU:C:1999:392, bod 2.

40 — Tuto úvahu lze uplatnit například na DPH odváděnou ve Francii. Podle informací poskytnutých francouzskou vládou slouží 7,85 % výnosu této daně k financování systémů nemocenského pojištění, mateřství, invalidity a pohřebného v tomto členském státě.

41 — Podle francouzské vlády přispívají k financování sociálního zabezpečení ve Francii rovněž daně odváděné ze smluv o zdravotním nebo životním pojištění, z her a sportovních sázek, z tabákových výrobků a z alkoholických a slazených nápojů.

51. To je zřejmé v souvislosti s DPH a se spotřebními daněmi, které se řídí zvláštními unijními pravidly pro zamezení dvojímu zdanění [42]. Obecně však daň ze spotřeby odváděná při pořízení služeb v jiném členském státě dle mého názoru představuje omezení volného pohybu služeb v Unii, a je proto v zásadě zakázána, a to i když zatěžuje obdobné tuzemské služby [43]. Stejně tak se mi jeví, že by členský stát mohl jen obtížně uplatňovat daň ze spotřeby na pořízení zboží v jiném členském státě, aniž by tím porušil zákaz poplatků s účinkem rovnocenným dovoznímu clu, jestliže by taková daň nebyla uvalena na podobné tuzemské zboží [44]. I když by pořízení podobného zboží v tuzemsku bylo zatíženo rovnocennou daní, daň ze spotřeby by nutně vedla k povinnosti spotřebitele přiznat, že nakoupil dotčené zboží v jiném členském státě. To by učinilo pořízení zboží mimo tuzemsko složitějším. Tudíž by se pravděpodobně jednalo o opatření rovnocenné omezení dovozu, které by bylo neslučitelné s článkem 34 SFEU [45].

52. Souhrnem platí, že zatímco vybírání takových sociálních příspěvků, jako jsou dotčeny ve věci v původním řízení, povede pro G. de Ruytera ke složitostem, jelikož je již pojištěn v systému sociálního zabezpečení v Nizozemsku [46], v případě daní ze spotřeby, které musí uhradit při nákupu zboží nebo služeb ve Francii, tomu tak není. Lze si jen obtížně představit, jak by mohly takové nákupy zákonně podléhat dodatečným daním ze spotřeby v jiném členském státě.

53. Obecně řečeno, na rozdíl od odvodů z příjmu povinnost k dani ze spotřeby (placené nad rámec čisté ceny) vzniká zakoupením zboží nebo služby. Pokud by osoby pojištěné v systému sociálního zabezpečení v členském státě A, které podléhají právním předpisům tohoto státu v oblasti sociálního zabezpečení, byly zbaveny povinnosti hradit daně ze spotřeby vybírané členským státem B a určené specificky k financování jeho systému sociálního zabezpečení, byly by tyto osoby motivovány k nákupu dotčeného zboží a služeb v členském státě B, spíše nežli v členském státě A. Konkurenční nevýhoda, která by z toho plynula pro zboží a služby uváděné na trh v členském státě A (přinejmenším tehdy, podléhají-li obdobným daním ze spotřeby), by byla jen obtížně slučitelná s logikou a duchem vnitřního trhu.

42 — Viz bod 62 odůvodnění směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (Úř. věst. L 347, s. 1), jakož i body 30 a 31 odůvodnění a čl. 33 odst. 6 směrnice Rady 2008/118/ES ze dne 16. prosince 2008 o obecné úpravě spotřebních daní a o zrušení směrnice 92/12/EHS (Úř. věst. L 9, s. 12). DPH splatná v rámci „plnění uvnitř Společenství“ sice musí být odvedena pořizovatelem zboží nebo příjemcem služby povinným k dani v členském státě, do něhož je zboží dodáno, tzn. státě, v němž je pořizovatel nebo příjemce usazen. V takovém případě však nevzniká daňová povinnost v členském státě, v němž bylo zboží zakoupeno. Za běžných okolností tak nevzniká riziko dvojího zdanění (viz články 40 až 42 směrnice 2006/112).

43 — Článek 56 SFEU nevyžaduje pouze vyloučení jakékoliv diskriminace z důvodu státní příslušnosti, ale rovněž odstranění jakéhokoliv omezení, i když se toto omezení použije bez rozdílu na tuzemské poskytovatele i na poskytovatele z jiných členských států, pokud může znemožnit, ztížit nebo učinit méně atraktivní činnost poskytovatele usazeného v jiném členském státě, ve kterém legálně poskytuje podobné služby. Naposledy viz rozsudek Duomo Gpa a další (C-357/10 až C-359/10, EU:C:2012:283, bod 36 a citovaná judikatura).

44 — Článek 28 odst. 1 SFEU. Zákaz uplatňování dovozního a vývozního cla, jakož i poplatků s rovnocenným účinkem v obchodě mezi členskými státy se vztahuje na všechny poplatky požadované při dovozu nebo z důvodu dovozu, které zatěžují konkrétní dovážené zboží, zatímco podobné tuzemské zboží je z nich vyloučeno, což ovlivňuje jeho celkovou nákladovost. Viz rozsudky Capolongo (77/72, EU:C:1973:65, bod 12) a Compagnie commerciale de l’Ouest a další (C-78/90 až C-83/90, EU:C:1992:118, bod 23).

45 — Viz například rozsudek Komise v. Itálie (154/85, EU:C:1987:292, bod 12).

46 — Viz body 35 až 40 výše.

Článek 13 odst. 1 nařízení č. 1408/71

54. A konečně, francouzská vláda tvrdila, že za předpokladu, že by se sporné příspěvky řídily nařízením č. 1408/71, by jejich výběr byl s tímto právním předpisem v rozporu pouze tehdy, kdy by doživotní renty pobírané G. de Ruyterem v Nizozemsku rovněž podléhaly příspěvkům na sociální zabezpečení. V této souvislosti francouzská vláda zpochybňuje tvrzení G. de Ruytera, podle něhož ze svých doživotních rent v Nizozemsku příspěvky na sociální zabezpečení zaplatil[47]. Odkazuje rovněž na rozsudek Piatkowski, v němž Soudní dvůr ověřoval, zda daný příjem podléhal příspěvkům na sociální zabezpečení ve *dvou* členských státech[48].

55. Tento argument spočívá na chybném výkladu čl. 13 odst. 1 nařízení č. 1408/71.

56. Je pravdou, že se toto ustanovení týká výběru sociálních příspěvků z týchž příjmů ve více než jednom členském státě[49]. Nicméně jeho působnost se neomezuje jen na tyto případy. Jakmile určitá osoba spadá do působnosti nařízení č. 1408/71, pravidlo zákazu souběhu systémů uvedené v čl. 13 odst. 1 má absolutní platnost a výjimky z něj se omezují na čl. 14c a 14f[50]. Podle čl. 13 odst. 2 písm. a) osoba zaměstnaná na území jednoho členského státu podléhá *pouze* právním předpisům uvedeného státu, i když má bydliště na území jiného členského státu. Z předkládacího rozhodnutí plyne, že G. de Ruyter je zaměstnán v Nizozemsku, ale bydliště má ve Francii. Proto by měl v oblasti sociálního zabezpečení podléhat toliko právním předpisům Nizozemska.

57. Proto za předpokladu (k jakému jsem došla výše), že sporné sociální příspěvky mají přímou a dostatečně relevantní souvislost se zákony upravujícími sociální zabezpečení ve Francii k tomu, aby na ně bylo použitelné nařízení č. 1408/71, by jejich uplatnění na G. de Ruytera mělo za následek porušení pravidla zákazu souběhu právních předpisů uvedeného v čl. 13 odst. 1 a kolizní normy uvedené v čl. 13 odst. 2 písm. a) uvedeného nařízení[51]. Okolnost, zda doživotní renty pobírané G. de Ruyterem v Nizozemsku skutečně podléhaly příspěvkům na sociální zabezpečení v této zemi, je tak irelevantní.

58. Tento závěr není nijak zpochybněn rozsudkem Soudního dvora ve věci Piatkowski. Uvedená věc se týkala zvláštní situace osoby, která byla zaměstnána v jednom členském státě a současně působila jako osoba samostatně výdělečně činná v jiném členském státě. Odchylně od čl. 13 odst. 1 nařízení č. 1408/71 taková osoba (na rozdíl od G. de Ruytera) podléhá současně právním předpisům v oblasti sociálního zabezpečení obou států: je proto v zásadě povinna hradit příspěvky, které ji případně ukládají jedny či druhé právní předpisy[52]. Soudní dvůr nicméně upřesnil, že i v této situaci by výklad čl. 14c písm. b) nařízení č. 1408/71 jako povolujícího dvojí platbu příspěvků z téhož příjmu znevýhodňoval pracovníky využívající práva na volný pohyb, a byl by proto zjevně v rozporu s cílem uvedeného nařízení[53].

47 — Jedná se zde o skutkovou otázku, kterou musí s konečnou platností rozhodnout k tomu příslušný vnitrostátní soud. Nicméně ze spisu přiloženého k předkládacímu rozhodnutí doručenému kanceláři Soudního dvora podle všeho plyne, že z dotčených doživotních rent byly sociální příspěvky v Nizozemsku skutečně odvedeny (viz bod 36 výše).

48 — Rozsudek Piatkowski (EU:C:2006:167).

49 — Viz bod 26 výše.

50 — Viz body 37 až 40 výše.

51 — Podle formulace použité generálním advokátem J.-P. Warnerem ve stanovisku předneseném ve věci Perenboom (102/76, EU:C:1977:57) „je pouze členský stát, jehož právní předpisy jsou […] použitelné [na základě nařízení č. 1408/71], oprávněn vybírat příspěvky dotčeného pracovníka“.

52 — Článek 14c písm. b) nařízení č. 1408/71. Viz rozsudek Piatkowski (EU:C:2006:167, bod 22). Viz rovněž rozsudek de Jaeck (C-340/94, EU:C:1997:43, bod 39).

53 — Rozsudek Piatkowski (EU:C:2006:167, bod 27).

Závěry

59. Z výše uvedených důvodů Soudnímu dvoru navrhuji, aby na otázku položenou Conseil d'État odpověděl takto:

„Takové příspěvky odváděné z příjmů z majetku, jako jsou obecný sociální příspěvek (CSG), příspěvek na úhradu sociálního dluhu (CRDS), sociální odvod ve výši 2 % a dodatečný příspěvek k tomuto odvodu dotčené ve věci v původním řízení, mají přímou a dostatečně relevantní souvislost s francouzskými zákony upravujícími odvětví sociálního zabezpečení vyjmenovaná v článku 4 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění pozdějších předpisů. Tyto příspěvky tak spadají do věcné působnosti tohoto nařízení."